

L'estrambòtic
cas del lladre
d'escoles

Dani Torrent

Calligraf

L'estrambòtic cas del lladre d'escoles

Dani Torrent

Edicions Cal·lígraf

Figueres, 2021

Primera edició — octubre de 2021

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL

Monturiol, 2, 1er 1a

17600 Figueres

Tel. (0034) 615 261 764

www.edicionscalligraf.com

info@edicionscalligraf.com

Maquetació

Jaime Vicente

ISBN

978-84-123583-9-1

Dipòsit legal

GI 1080-2021

© del text

Dani Torrent

© de les il·lustracions

Dani Torrent

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial
o total d'aquesta obra per
qualsevol mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests
drets es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

Un dijous

Ramon, agent Ramon. Aquest soc jo. Tot i que a casa em diuen «Ramonet», la mare em diu «Bunyolet», i a l'escola, un munt de coses que rimen amb Ramon, però que no vull repetir. El cas que avui us explicaré és un dels més enrevessats amb els quals ens hem hagut d'enfrontar els meus amics —la Yoli, la Piluca i en Rashid— i jo a l'hora del pati. Sí, nosaltres formem la banda de la Poca Lipsi, i mentre mengem l'entrepà resollem misteris, tot i que de vegades aquests misteris ens portin ben lluny de l'escola.

El dijous que va començar la nostra aventura s'assemblava molt a qualsevol altre. Cada dia quan entrem a classe solem cridar, córrer, ju-

gar o barallar-nos. Alguns destrossen el hit del moment, altres ho aprofiten per dormir sobre el pupitre..., fins que al cap d'una estona se sent la veu del profe cridant per sobre de tot l'estrèpit, suplicant silenci.

Només hi ha una persona capaç de suportar tot això amb autèntica alegria. I aquest no és cap altre que en Cándid Alegre. Amb el seu entusiasme a prova de bomba, ell segueix explicant «trigonometria, aquest món fascinant», encara que la seva classe s'hagi convertit en un circ de tres pistes, amb la intervenció estel·lar de la detectiva Yoli, la pallassa oficial del curs. I si a sobre la

lliçó va d'hipotenuses i catets, ja no ho vulguis ni saber! És que sembla que vagi provocant!

Però aquell dijous hi havia alguna cosa de diferent. Encara no ens havíem adonat que en Cándid, normalment tan entusiasta, estava callat i mirava tot seriós per la finestra. Algú se'n va adonar i va donar un cop de colze a qui tenia al costat, i aquest va fer xsssst a qui tenia al darrere, i va provocar un altre xsssst, i aquest, al seu torn, molts altres xsssst, i tots fèiem xsssst com si fóssim un gran sífó. Després es va fer silenci.

—Avui ha passat una cosa molt greu —va dir finalment—. Aquesta nit han entrat a l'escola.

—Empollona! —va cridar l'Àtila—. Segur que ha estat l'Olívia.

—A estudiar no, ruc. Lladres —va protestar l'Olívia—. Han entrat lladres. Oi que sí, senyor Cándid?

—Sí, Olívia. —En Cándid prosseguí:— Han entrat lladres i s'han emportat diverses coses. Algunes sense cap importància, com pinzells i

pintura de l'aula de plàstica, o un àlbum de fotos que tenia jo al meu despatx. Potser tinc un admirador secret? —Per un moment, en Càndid va sospirar amb ulls somiejadors, però de seguida va recuperar la compostura.— El que és realment greu és que el meu ordinador portàtil també ha desaparegut. Primer vaig pensar que algú volia copiar l'examen que us tinc preparat per a demà —en Càndid ens va repassar amb la mirada—, però tenint en compte el que us importen a vosaltres els exàmens, aquesta hipòtesi queda totalment descartada.

—Quina pena, això de l'àlbum de fotos! —va dir la Piluca amb la seva veu de pija—. Espero que no t'hagin robat també el mico savi.

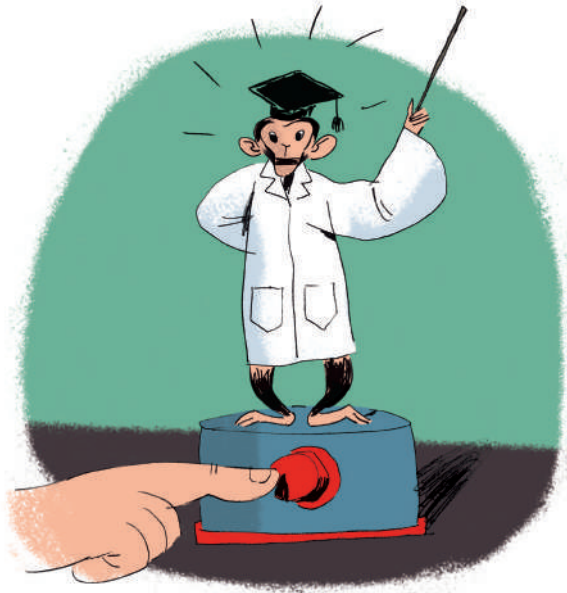
—El mico? —va riure nerviosament en Càndid.

—Sí, home. Aquest ninotet tan *cuqui*, el mico vestit de científic que et vam regalar, que quan l'apretes crida «bestiaaal!».

—Bé, he, he... —Una suor freda li va recórrer el front. Tots recordem el dia que l'hi vam regalar. El botó es va quedar travat i va seguir repe-

tint «bestiaaal!, bestiaaal!, bestiaaal!...» durant setmanes fins que se li van acabar les piles. Sort que l'endemà en Rashid va arribar a classe amb piles noves.

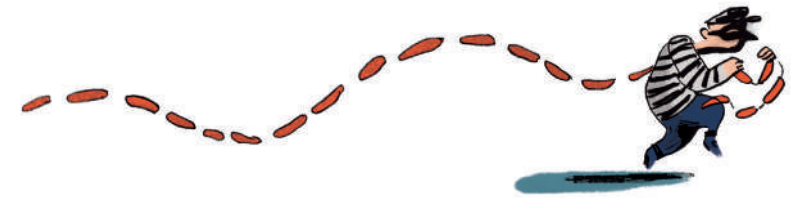

—Ara que ho dius... —A en Càndid se li exterioritzar la mateixa expressió que a la meva germana quan roba galetes i me'n donen la culpa a mi, i murmurà:— Sí, sí, també. Al mico del dimoni també se l'han emportat. Quina llàstima!

Pobre Càndid! La veritat és que no semblava gaire trist, però m'imagino que la processó ana-

va per dins. Sort que els dijous hi ha salsitxes per dinar, i això cura totes les penes. Però llavors va afegir:

—I també s'han portat els vint quilos de salsitxes que hi havia per a avui! Avui per dinar menjarem bledes.

El nostre crit va fer tremolar els vidres de la classe. El caos i la desesperació es van apoderar de nosaltres. Ens estiràvem els cabells o els estiràvem a qui tinguéssim a l'abast, o, estressats a terra, fèiem la croqueta. Llavors vaig intentar posar-hi calma:

—No ens desesperem! Uns lladres s'han endut el mico i les salsitxes (i l'ordinador i aquestes altres coses que ha dit el profe), però els de la Poca Lipsi no descansarem fins que les salsitxes tornin a ocupar el lloc que els correspon: les nostres panxes.